

Стихотворението „Динозавърът“ е написано през 1987 година, когато повечето от нас знаеха твърде малко за действителните размери на бедствието, сполетяло град

Русе. Сигурно за читателите ще бъде интересно да научат, че това стихотворение е било предлагано за печат във вестник „Работническо дело“ с авторското настояване творбата да се появи на бял свят по време на гостуването на Чаушеску у нас. По обясними причини стихотворението не се отпечатва тогава, а месеци по-късно и на друго място. Впрочем поетът Георги Константинов е написал и публикувал в предишните години още много лирически творби, посветени на започна-

лата у нас и бързо нарастваща екологическа драма: „Въпреки различните ни представи за бъдещето, въздухът, който сега дишаме, е почти за всички ни един и същ, заявява поетът. Екологическата идея в днешно време е част от същността на всяка демократична идея.“ Образният език на лирическите му творби са продължение на тази негова човешка позиция.

Георги Константинов

Динозавърът

На отсрещния бряг,
към небето
димящи дула издигнала,
тържествува безбрежно
голямата химня.
И по жълти тревн,
по безмълвни дървета
и каменни здания
пак мъглата върви
като сив динозавър.
Глухо кашля градът.
Не отваря прозореца в стаята.
Деградира градът.
От любов
абортира отчаяно.
Не в далечен Бопал,
не на полюса,
не на екватора –
тук човещите влизат
по-често във болница,
отколкото в театъра.
И вместо за нова играчка,
и вместо за шарена книжка,
тук
децата понякога плачат
за истинска
детска въздишка . . .
Колко пъти
в небесната бездна
уж прощално
мъглата се вие –
динозавърът не изчезва.
Сякаш чака
да изчезнем ние.

Русе, май, 1987 година